

HAZAI ATTILA

Józsai bácsi hagyományai

I.

Midőn ezek a jegyzetek a kezeidbe jutnak,
akkor engem a híves föld takar.

Bepecsételve hagyom neked azokat a
könnyeket, melyeket ide hullattam, ezeket
a gyötrelmeket, melyeket ide kiöntöttem.

II.

Az *ember* az embernek legfőbb ellensége.
Nincs oly tiszta öröm, melyet
keserűvé nem tésznek.

Mint a pók az édes gyümölcsöt,
megmásszák undok lábaikkal,
és csúf mérgeikkel beköpik.

Miért költöttek fel álmomból? Így kell
nekem vajon mindig élnem? Ez az epesztő
egyformaság kiemészt unalmával.

A szánakozó irgalmasság számkivetett.
Szeretlenség: A te hideged
kínzóbb az elkárhozottak kénköveinél.

III.

Jövel édes borzadások országa!
Mikor az elmém a véghetetlennek
tartományait járja!

* Hazai Attila hagyatékban maradt kéziratai között található két általa tervezett verseskötet vázlata: a képekkel is illusztrált, egyedi könyvtárggyá összeállított *zene ólalkodik a szobában* (1987) és a különböző ciklusok darabjait tartalmazó *Ki fél a víztől?* (1996). Ezekből választottunk néhány szemelvényt a konferencia cikkei mellé. (A Kortárs Írói Alapítvány Hazai Attila Emlékére jóvoltából)

A képzeletek országlása kezdődik!
Mely szebb egy álomnál, jobban megnyugtató
egy éjféli hortyogásnál.

Ó látás, mely minden inaimon, mint láng
keresztülcsapott. Látás, amely életem
minden pontjait betöltötte! Mindenkör
gyógyító!

IV.

A szó csak üres, jelentés nélkül való
hang. Hideg, mint a réz, amely cseng,
de nem érez: holt, megmerevedett állat.

Iszonyú, mint a tágas vadon,
amelyben nem járt embernyom.
Írd meg szíved állapotját.

Ez legyen pecsétje barátságunknak. Írj
gyakran, szabadon és egyenesen. Légy
szemes! – vagy inkább én vigyázok
helyetted.

*

Derül a kikelet. Elevenség és élet terjed
mindenfelé. Lábam alatt, fejem felett,
s körülöttem ezer élet ered.

(1996)

zene ólalkodik a szobában

(RÉSZLETEK)

*„itt mellékelek hát agyamból
egy darabot”
(hazai attila)*

egy sor lefittyedt ajak
egy sor kicsavart kéz
egy sor hideg
egy sor gőzölgő homlok
két darab mosoly

*

zene ólalkodik a szobában
függöny alól gurulnak
a fekete fehér billentyűk
lila ajakrúzs keresztbe rakja lábát
vár
a gyertyák visszafelé nőnek
kiköpi végül a lángot
az idő hátrál
nekünk szegezett szemmel
az ágyból élőfa lesz
a nő megöregszik

*

eső volt és este
a kapu nyikorgott
a csend alatt
miákolt az utca
izzadta a köpeteket
felvettem
megtöröltem
egy darab ott felejtett eget
lábujjhegyre állva
betapasztottam a sebet
de az csak tátongott
tátongott a város felett

(1987)